

Вървѣли що вървѣли, превалили два баира, превалили третия, и току насреща имъ се бѣлнала мазилката на ханчетата, сгушени въ сѣнката на крайрѣчни върби.

— Това трѣбва да сж ханчетата, — продумалъ съ последни сили Драганъ.

— Това сж, Богъ да ги убие, — додалъ Иванъ.

Па седнали двамата приятели, че дай канче, че дай две — хубавичко се накандилкали.

Тръгнали да вървятъ — краката не щатъ. Отъ тукъ отъ тамъ — едвамъ се домъкнали до града. А лудиятъ — и той съ тѣхъ.

Какво сж правили въ града, какъ сж намѣрили лудницата, какво сж говорили на доктора, какво си помислилъ той за тая чудесна тройка отъ двама пияни и единъ лудъ — азъ не зная. Зная само, че на другия день лудиятъ се върналъ самъ въ село съ писмо отъ доктора въ пояса. Взелъ писмото кметътъ, отворилъ го съ разтреперани ржце и прочелъ:

„Приехме двамата луди. Други пжтъ двама луди съ единъ свесенъ не пращайте, че може да стане нещастие.“

Такива ми ти работи ставатъ понѣкога на тоя широкъ Божи свѣтъ — да се чудишъ и маешъ!

Николай Фоль

